

„Jeannot“. Și „Jeannot“ rămâne mai departe pentru noi interpretul de neuitat al unor mari personaje din marile piese ale lui Arthur Miller, de pildă. Și Doina Tuțescu repetă alte personaje jucate mai de mult, neimpunând o variantă scenică nouă portretului de soție virtuoasă și neglijată, mamă excelentă dar frustrată, natură sensibilă și neînțeleasă: cu excepția unui moment remarcabil: întoarcerea resemnată, oboșită, acasă, după o „escapadă“ de două ore. Lucian Muscurel, în rolul fiului combatant și martor în războiul dintre părinți, a realizat, în dialog direct cu Ion Marinescu, câteva scene bune, executând cu multă fidelitate indicații de ton sec și gest abrupt, și a ratat altele, neizbutind să dea personajului silueta psihologică dorită de autor.

Am dori să consemnăm în încheiere munca secretariatului literar de la Teatrul Național din Cluj, unde a avut loc premiera pe țară (regia Eugen Mercus) — secretariat care a redactat un program extrem de bine documentat, cu multiple extrase din cronicile americane; și, în egală măsură, originalitatea caietului de sală de la Teatrul Mic, cu incontestabile calități de grafică și frumoasă fantezie literară; „albumul familiei Cleary“ este o excelentă idee publicistică, ce-ar putea fi utilizată și în alte montări. Cu părere de rău, că această cantitate de muncă și de talent s-a consumat pe o miză neînsemnată.

Mira Iosif

Teatrul Evreiesc de Stat

A FOST ODATĂ UN BĂIAT ȘI-O FATĂ

Doi tineri actori ai Teatrului Evreiesc, Tricy Abramovici și Bebe Bercovici, au vădit temeritatea firească vârstei lor compunând un spectacol de genul celui atât de la modă în lumea întreagă: „show“-ul. Cu migală și răbdare, cei doi au selecționat texte, muzică, versuri din folclor, cîntec de muzică ușoară.

Tricy Abramovici și Bebe Bercovici.

Decorul — magazie de costume și recuzită a unui teatru (scenografia Diana Ioana Popov) — permite celor doi interpreți să abordeze rapid, cu ajutorul doar a citorva elemente de decor și vestimentație, diferite personaje, tipuri, caractere. Un fel de „hocus-pocus” amuzant, agreabil, se desfășoară într-un ritm susținut pe parcursul a 90 de minute. Evident, actorii năzuiesc spre împlinirea tipului de „actor total”. Într-adevăr, ei cîntă (cu vervă, dar și cu parfumul nostalgic al cîntecelor populare evreiești), dansează, cu o expresivitate scenică demnă de adevărații balerini (coregrafia Adina Cezar), interpretează momente de dramă, mai ales de melodramă (spre care au aplicații), Tricy Abramovici se impune ca vedetă — calitățile sale fizice își găsesec împlinirea în jocul nuanțat, viu, spontan (o excelentă „colegă” — ca manieră și stil a Stelei Popescu); cu totul remarcabile sînt calitățile interpretei ca dansatoare și cîntăreață. Bebe Bercovici, compune cu precădere „tipuri” în registrul satiric, c mobil în acțiune. Revelatorie e condiția fizică a celor doi interpreți. Regia (Bebe Bercovici și Rudi Rosenfeld) a urmărit rezolvarea cît mai directă a momentelor scenice; poate un ochi regizoral experimentat ar fi dat și mai multă strălucire acestui micro-spectacol.

Deci, e lăudabil efortul celor doi tineri — profesionalismul, devoțiunea lor scenică. Pe cînd și în celelalte teatre asemenea încercări?

Al. P.

Teatrul de Stat din Ploiești

ADÎNCIMI

de Constantin Chiriță

Privită în sensurile ei majore, *Adîncimi* de Constantin Chiriță este o piesă despre muncă, despre construcția materială și morală, despre pasiune, sensul fericirii și al responsabilității comuniste. Era firesc, deci, ca ea să-și găsească locul în oricare din teatrele țării, căci pretutindeni aceste probleme sînt la ordinea zilei. Primii care s-au încumetat s-o monteze

au fost brăilenii, și fapta lor de artă a fost comentată cu interes și laude în presa cotidiană și în paginile revistei.*

Graba cu care am acceptat invitația la varianta ploieșteană a piesei lui Constantin Chiriță se explică prin dorința de a vedea cum a fost tălmăcită această piesă, cu și despre sonori, de artiștii care trăiesc în mijlocul sondorilor. De la începutul și pînă la sfîrșitul reprezentației ploieștene, ne-a bucurat faptul că nu ne-am întîlnit cu amănunte de natură tehnică, cu elemente pitorești, „specifice”, naturaliste, exterioare. Amprenta specifică a montării de la Ploiești o constituie străduința de a zugrăvi în concluzii-mesaj umanitatea și ideile textului, înălțate peste text în zona generalizărilor filosofice, a simbolurilor; de a crea cît mai substanțial și cît mai adecvat — printr-o interpretare realistă fără suprasolicități, fără prisos de demonstrație, clinatul spiritual și moral propriu tuturor acelor pentru care munca și etica muncii, construcția noii noastre societăți, reprezintă însăși rațiunea lor de a fi. Există, fără îndoială, și în acest spectacol cîteva amănunte care definesc mediul, ambianta proprie piesei. Detalii alese cu discernămint, cu intenția de a puncta simbolic viața și atmosfera de muncă a șantierului, în cadrul căruia se desfășoară acțiunea. Decorul semnat de Vittorio Holtier a indicat, cel dintîi, bunele intenții din concepția spectacolului, austeritatea mijloacelor de expresie. Scheletul metalic, suplu și elegant al unei sonde, abia zărită în fundal, se completează, concret, în planul scenei cu cîteva amănunte strict necesare: un paravan de tablă, o masă de lemn, o panoplie cu cîteva unelte de foraj; elemente care oferă un suport, simplificat și util cadrului în care se înfruntă cu patos și eroism eroii „adîncimilor”.

Regizorul Harry Eliad și interpreții versiunii ploieștene au conferit textului un patos eroic veridic, ce urmărește să sublinieze metafora implicată în însuși titlul piesei...

Actorii au depus considerabile eforturi pentru a îmbogăți chipul interior al personajelor, pentru a da prin jocul lor expresie scenică, convingătoare și sugestivă, subtilităților psihologice, schițate cam în fugă de către autor. Forța atașamentului față de cauza colectivă, partinitatea, pasiunea și spiritul de răspundere comunist s-au constituit în dominantă a spectacolului datorită interpretării viguroase dată de actorul Dumitru Palade bătrînului comunist Alexandru Iorga, triplei sale ipostaze de om, părinte și secretar de partid. Din intensă combustie interioară, din puternică vibrație, din explozii temperamentale, din tăceri semnificative și intervenții spontane, Dumitru Palade a constituit imaginea autentică și viabilă a unui prototip.

Montarea ploieșteană trăiește apoi prin cele trei personaje care alcătuiesc sîmburele dramei, purtătorii de cuvînt care dezbat ideile eticii comuniste. Eftimie Popovici a

* *Teatrul Nr. 10/1973.*